

РОЗДІЛ І

Я дізнався про смерть дядечка Джейка дуже неочікувано — з ранкового шоу «Мікрофон CNBC».

Я дивився «Мікрофон» просто тому, що звик: коли я працював журналістом у відділі бізнес-новин «Chicago Tribune», вмикав це шоу зранку, перемикав канали «Bloomberg» та «Fox Business», поки ми з дружиною Жанін готувались кожен до свого дня. Зараз це шоу мені вже не дуже потрібне — вчителі на заміні зазвичай не зобов'язані слідкувати за станом азійських ринків, щоб панькатися з купою учнів сьомого класу з поглибленим вивченням англійської мови та літератури, але старі звички, як виявилось, залишаються з нами назавжди.

Ось так це й сталося — я збирався намастити арахісову пасту на тост і раптом почув ім'я «Джейк Болдвін» з айпаду, ввімкненого на моєму кухонному острові. Я завмер посеред процесу намащування арахісової пасти з ножом у руці, поки один з ведучих, Ендрю Росс Соркін, оголошував, що мій дядечко Джейк, мільярдер-самітник, власник третьої за розмірами мережі парковок у Північній Америці, помер від раку підшлункової залози у віці шістдесяти семи років.

— Ти це чула? — спитав я свою партнерку по сніданку. Це була зовсім не моя дружина Жанін, тому що Жанін більше не була моєю дружиною й не жила зі мною. Жанін повернулася до свого рідного Бостона й тепер зустрічається з інвестиційним банкіром. І якщо її сторінка в інстаграмі не бреше, більшість часу в неї все чудово — вона знаходить прекрасні місця для відпочинку в різних країнах світу. А моя

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

партнерка по сніданку — це Гера, біло-руда кішка, яка, коли я повернувся до будинку свого дитинства після розлучення й звільнення, виплигнула з кущів у дворі за будинком і повідомила мені за допомогою нявчання, що тепер вона живе зі мною. Сніданок Гери — «Meow Mix»; вона їла посеред кухонного острова й дивилась разом зі мною «Мікрофон», мабуть, вирішуючи, чи можна вважати Ендрю Росса Соркіна їжею, яку вона могла б розпатрати.

Я й гадки не мав, що дядечко Джейк хворий, тим паче на рак підшлункової залози; саме ця хвороба вбила і його товариша-мільярдера Стіва Джобса. (Мій мозок на журналістському автопілоті почав писати перший абзац некролога дядечка. Я вже казав, що старі звички не вмирають?) Чесно кажучи, я навіть не можу сказати, що дядечко Джейк приховував від мене цю інформацію. Він просто зі мною взагалі не спілкувався від того часу, коли мені було п'ять років. Джейк посварився з моїм батьком, коли ховали маму. Я пам'ятаю крики, а потім Джейк немов просто перестав існувати. Тато надавав перевагу такому способу спілкування, й Джейк, напевне, теж. Як би там не було, Джейк не прийшов на похорон тата.

Щодо мене, я взагалі не думав про Джейка, поки не вступив до коледжу й не почав писати статті про бізнес для «Daily Northwestern». Ось тоді я й дізнався, що половина парковок у Еванстоні належить «VLP» — приватній мажоритарній компанії, яку повністю контролює Джейк. Я вирішив домовитись про інтерв'ю, думав, що зможу знайти лазівку, але у «VLP» не було відділу зв'язків з громадськістю або хоча б контактної інформації на сайті. Коли я зібрався одружитися, я вмовив тата дати мені адресу Джейка та запросив дядечка на весілля, головним чином щоб дізнатися, що буде далі. Джейк не з'явився, але надіслав подарунок — кавові ложечки й таємничу записку. Після цього я перестав про нього думати. Джейк майже не був присутній у медіапросторі й ніколи не з'являвся в новинах, тому забути про нього було легко.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Завдяки відсутності в газетах інформації про Джейка «CNBC» мала перевагу. Я спостерігав, як Соркін і, ймовірно, його сценаристи намагалися сказати щось важливе про людину, яка була, вочевидь, важливою — мільярдери, як би там не було, важливі для «CNBC», — але дядечко Джейк зробив свої мільярди найменш спокусливим з усіх можливих способів. Стів Джобс подарував світові «Макінтош», айфон і техніку стилю життя, наприклад цей планшет, на якому я дивлюся «Мікрофон». А дядечко Джейк подарував людям місця для паркування. «CNBC» вирішили цю проблему відсутності драматизму, запросивши журналіста з журналу про паркування «Parking Magazine», рупор Національної асоціації паркувальників, — так, цей журнал і асоціація існують.

— От дідько, — сказав я, коли з'явився журналіст, і кинув у айпад шматок тосту з арахісовою пастою. Тост врізався в екран, залишив на ньому пляму від арахісової пасти й приземлився перед Герою, яка подивилась на мене зніяковіло.

— Це бісів Пітер Різ, — пояснив я, махнувши рукою на вочевидь записане на ноутбуці обличчя Пітера, який розповідав про вплив смерті Джейка на критично важливу сферу критих парковок. Він жахливий журналіст. Я знаю, я з ним працював.

Гера зовсім не вражена, їсть крихти від тосту з арахісовою пастою.

Я справді працював з Різом, у «Tribune». І він справді був жахливим журналістом. Пам'ятаю, один заступник редактора показував, як він задушить Різа, коли той заповор важливу статтю, і ми з іншими журналістами мали її рятувати. Нас із ним скоротили з «Tribune» приблизно одночасно. Він мене драгував. Хоча його нове сідало в «Parking Magazine» в репутаційному сенсі було кроком донизу, він все одно якось залишився в журналістиці, а я влаштувався вчителем на заміні у своєму старому шкільному окрузі. На це були причини: я розлучився, я був розбитий, тато захворів, і я

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

повернувся, щоб піклуватися про нього, водночас зализуючи власні екзистенційні рани, але від цього моє роздратування не стало менш болючим. Ось Пітер бісів Різ у «Мікрофоні», він мешкає у Вашингтоні, поки я їм тост у будинку, в якому виріс, але який юридично мені не належить, і моя єдина подруга — кішка.

— З мене досить! — сказав я й вимкнув Різа, коли він пояснював, що «BLP» — це приватна компанія, і смерть власника не спричинить значного впливу на вартість акцій інших паркувальних компаній, які продаються на біржі. Мабуть, це була неправда, але ніхто, навіть Різ і Соркін, не спромоглися дослідити цю тему глибше, і, як би там не було, рекламу вони сюди вставили. Ось таке громадське надбання мільярдера, підсумок його життя: дві хвилини бізнес-репортажу, про який скоро всі забудуть, і реклама засобу від розладу шлунка.

І тут раптом задзвонив мій телефон — несподівано в нашу епоху текстових повідомлень. Я подивився на екрані, хто це дзвонить: Ендрю Бакстер, давній друг тата, юрист, виконавець його заповіту на майно, яке майже повністю складалося лише з будинку, в якому я жив. Я застогнав. Чого б Енді від мене не хотів, для цього було ще надто рано. Я ввімкнув режим голосової пошти й доїв тост.

— Як я виглядаю? — спитав я Геру.

Я вдягнув не свою звичну уніформу вчителя на заміні — білу сорочку, светр без рукавів і докери. Натомість я був у своєму найкращому костюмі, він же — й мій єдиний костюм; саме його я вдягав на своє весілля та на похорон батька, а в проміжку між цими двома подіями не вдягав жодного разу. Костюм насправді був не повний, тому що під час переїзду до батькового будинку я, вочевидь, загубив взуття до нього. На татовому похороні я був у чорних скетчерах. Тоді їх ніхто не помітив, і сьогодні, сподіваюсь, теж ніхто не помітить.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Ти б дала мені вантажівку грошей, якби побачила мене в такому вбранні?

Гера тихо муркотить і повільно блимає очима на знак схвалення. Ну звісно, вона його схвалила. Вона вибрала для мене краватку, зелену краватку, — лягла на червону, коли я поклав її на ліжко поруч із зеленою, щоб вона вибрала між ними.

— Дякую, — сказав я своїй кішці. — Як завжди, твое схвалення для мене найважливіше.

Задоволена Гера повернулася до свого «Meow Mix».

Я подивився на годинник. Зустріч через двадцять хвилин. Через двадцять хвилин я дізнаюся, яким шляхом йтиме мое життя кілька наступних років. На відміну від дядечка Джейка, мені не потрібні мільярди доларів, щоб досягти будь-якої зі своїх цілей. Цілком вистачило б кількох мільйонів.

Белінда Деролл подивилася на екран свого комп'ютера.

— Отже, пане Фіцер, ви хочете отримати позику на розвиток власної справи на суму... три мільйони чотириста тисяч доларів.

— Саме так, — підтвердив я.

Я сидів в офісі Деролл у приміщенні «Першого національного кредитно-депозитарного банку Беррінгтона», яке нещодавно відремонтували після того, як банк придбала чиказька фінансова компанія «CetTrust». Вони купували місцеві банки й залишали стару назву, тому всі в місті думали, що й надалі мають справу з місцевим бізнесом, а не з безликим фінансовим левіафаном. Тут панував запах свіжої фарби та випаровувань від килимів, щойно покладених для пожвавлення руху відвідувачів.

Я прийшов на зустріч трохи зарано. Деролл увійшла до кабінету й представилася. Вона сказала, що мое обличчя здається їй знайомим, і ми з'ясували, що вона вчилася в молодших класах середньої школи Беррінгтона, коли я був

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

у випускному класі. Вона запам'ятала, що я мав неприємності з редактором шкільної газети через публікацію статті про містера Кінкейда, вчителя алгебри в дев'ятому класі й за сумісництвом найбільшого постачальника метамфетамінів у кампусі. Мене відсторонили від роботи за те, що я не показав статтю вчителям-консультантам перед публікацією. Містер Кінкейд отримав шість років у виправному центрі «Big Muddy River» за зберігання та розповсюдження. Я вважаю, що він легко відбувся.

Деролл спитала, чи я й досі пишу. Я відповів, що працюю над романом. Стандартна брехня.

— Ви хочете отримати позику на розвиток власної справи тут, у Беррінгтоні, — продовжила Деролл.

— Так, я хочу купити паб «У МакДугала».

— О! — Деролл підняла очі від екрана й подивилась на мене. — Люблю «У МакДугала».

Я кивнув:

— Усі люблять. Паб «У МакДугала» залишався родзинкою Беррінгтона кілька десятиліть. Він працював у надзвичайно вигідному місці — на перехресті вулиць ділового центру, поки інші бари й ресторани з'являлися й зникали. Отже, ель та величезні тарілки смаженої картоплі ніколи не виходять з моди в передмісті Чикаго.

— Я там вперше випила, — сказала Деролл, а потім дала:

— Ну, гаразд, вперше випила на законних підставах.

Я знову кивнув і піддакнув:

— Усі так роблять.

— Ви не знаєте, чому паб продають?

— Погіршення економічної ситуації зашкодило бізнесу. До того ж Бреннан МакДугал хоче піти на пенсію, а ніхто з його дітей не хоче керувати цим бізнесом, — відповів я. — Ось що буває, коли всі діти закінчують коледж. Тепер вони не хочуть керувати пабом.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— А ви не закінчили коледж? — спитала Деролл.

— Закінчив, але на відміну від дітей МакДугала, які отримали ступінь магістрів бізнесу, я отримав ступінь з журналістики, — відповів я.

Деролл кивнула.

— Он як, — вона подивилася дані на екрані. — Отже, ви хочете стати власником паба...

— Паба, сусіднього ресторану та будівлі, в якій вони знаходяться. Бреннан МакДугал продає це все. Все вже готове. Мені потрібно лише прийти.

— Ви маєте досвід керування пабом? Або рестораном?

— Ні, — визнав я. — Але в «У МакДугала» вже є персонал і менеджери.

Почувши це, Деролл насупилася.

— Цей сектор завжди ризикований. Ресторани весь час прогорають. Навіть з досвідченими менеджерами та персоналом. А зараз для цього бізнесу настали ще ненадійніші часи.

— Звісно, — погодився я. — Але ви самі сказали, що вперше випили на законних підставах саме в пабі «У МакДугала». Цей заклад — візитівка Беррінгтона. Мешканці міста хочуть відвідувати цей паб. І я хочу, щоб він працював для них. Я не кажу, що це не ризиковано. Коли я працював журналістом у «Tribune», я кілька років вів колонку про місцеві компанії. Я знаю, як буває з ресторанами. Але паб «У МакДугала» — це настільки надійна справа, наскільки це можливо. Я навіть не буду змінювати назву.

Деролл клацнула по клавіатурі й на мить замовкла, читаючи інформацію на моніторі.

— У переліку «Zillow» зазначено, що будівля продається за три мільйони чотириста тисяч доларів, — сказала вона. — Ви просите на розвиток справи повну суму.

— Так.

— Не хочете внести якусь частку власних коштів?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Мені хотілося б мати запас, — сказав я, — на непередбачувані витрати. Завжди щось виникає в останню мить: продавець не повідомив, а комісія пропустила.

Деролл скривилася, але нічого не сказала. Я уявив, що це означає: вона відчула, що моя справа тхне лайном.

Вона відкрила нове вікно на екрані.

— Ви зазначили свій будинок як заставу.

Я кивнув:

— Так, Саут-Кук-стріт, 504. Цей будинок належав моїм батькам. Я там зараз мешкаю. «Перший національний кредитно-депозитарний банк Беррінгтона» колись уже брав його в заставу, давно. А потім тато його викупив.

Я не хотів казати, що тато викупив будинок за допомогою маминого страхового полісу, коли вона потрапила в аварію. Це не шоу «Америка має таланти», я не хотів розповідати сентиментальну історію.

— Якщо вже ви відкрили сайт «Zillow», можете побачити, що зараз будинок оцінюють приблизно у вісімсот тисяч.

Деролл знову клацнула по клавіатурі.

— Наскільки я бачу, зараз будинком керує траст.

«От лайно», — подумав я. Вона вийшла з сайту «Zillow», щоб знайти цю інформацію.

— Так, родинний траст, — сказав я.

— А ви керуєте трастом?

— Я — бенефіціар.

— Бенефіціар.

— У мене є старші брати й сестра.

— Зрозуміло. І скільки?

— Троє.

— І вони погодились віддати будинок у заставу?

— Ми це обговорювали, й вони були налаштовані позитивно, — збрехав я.

Деролл чекала на розгорнуте пояснення, на яке можна було б відповісти «так». Обставини склалися не на мою користь.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Мені потрібні дозволи власників трасту, завірені в нотаріуса. Буде чудово, якщо з підписами ваших братів і сестри, — сказала вона. — Як ви вважаєте, ви зможете надати мені ці документи протягом наступних кількох днів?

— Я все владнаю.

Деролл помітила, що відповів я не надто впевнено.

— З цим будуть якісь проблеми?

— Моя сестра Сара зараз у відпустці, — відповів я. Хто знає, можливо, вона справді зараз у відпустці. Сара любить відпустки. — На крихітному гавайському острові. В готелі забирають мобільний телефон, коли ви туди приїжджаєте.

— Звучить просто чудово, — сказала Деролл. — Але для вас це зараз усе ускладнює.

Вона склала руки на столі з рішучістю, яка не віщувала мені нічого доброго.

— Пане Фіццер, маю сказати вам чесно. У «Першого національного кредитно-депозитарного банку Беррінгтона» новий власник...

— Так, «CerTrust», — сказав я. — Я писав про них у газеті.

І це була правда. Я був не надто високої думки про них. «CerTrust» не досягли рівня фінансового свинства «Wells Fargo», але зовсім не тому, що не намагалися.

Деролл кивнула й продовжила:

— Політика надання позик у «CerTrust» суворіша, ніж була до придбання. Ми бажаємо заохочувати власників місцевих бізнесів, але також маємо ретельніше перевіряти основні факти. Ви просите затвердити для вас кредит на кілька мільйонів без жодного особистого внеску й із заставою, що не належить вам одноосібно.

— Отже, ваша відповідь негативна? — наважився спитати я.

— Відповідь не негативна. Я хочу сказати, що це складно. Я не можу затвердити кредит на таку суму самостійно. Я маю подати це питання на розгляд комісії з надання позик,

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

яка збирається по четвергах. Якщо ви зможете надати мені листа від власників вашого трасту протягом наступних кількох днів, це допоможе. Але все одно буде складно. А якщо комісія з надання позик відповідь ствердно, мені потрібно буде пройти інший рівень затвердження у «CerTrust».

— Вашим судженням тут не довіряють?

Деролл скупо посміхнулася.

— Скажімо так: у них інші критерії прийняття рішень.

— Отже, відповідь не негативна, але, можливо, негативна, і щоб дізнатися, потрібен тиждень.

Деролл розвела руками, вибачаючись.

— Буде складно, — повторила вона. — Маю сказати відверто.

— Гаразд, — відповів я. — Я не можу вас звинувачувати у відвертості.

— Знаю, це зовсім не те, що вам хотілося б почути, — сказала Деролл. — Чи є хтось, хто міг би стати вашим партнером у цій справі?

— Тобто хтось, хто перебуває не в такій фінансовій ситуації, як я? — я пирхнув від сміху. — Більшість моїх знайомих — такі ж колишні журналісти, як і я. Вони працюють барменами або вчителями на заміні.

— А ви ким працюєте?

— Зараз я — вчитель на заміні. Сподівався піднятися до бармена.

— Як щодо ваших братів і сестри або інших членів родини? Можливо, хтось із них вам допоможе.

— Здається, мої брати й сестра вважають, що запропонувати будинок у заставу — це вже й так достатній внесок у справу, — це був найбільш завуальований евфемізм, який я зміг сформулювати. — У мене є дядечко Джейк. Він багатий.

— Багатий дядечко — це непогано, — сказала Деролл. — Можливо, він шукає бізнес для інвестицій.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Слушна думка, — сказав я. — На жаль, він щойно помер.

— О, ні, — Деролл люб'язно проявила співчуття. — Дуже вам співчую.

— Дякую.

— У вас все гаразд?

— Все добре, — відповів я. — Насправді він не був для мене близькою людиною. Він зник з мого життя після смерті моєї матері, коли я був ще дитиною.

— Не хочу бути неделікатною, але... чи не залишив він вам щось у спадок, не знаєте?

— Це було б... дивно, — я застосував ще один евфемізм.

— Пробачте, — повторила Деролл. — Шкода, що ви не змогли спитати в нього, чи не цікавить його цей бізнес, перш ніж він помер.

— Це було б дуже незручно, — сказав я. — Тобто як це виглядало б? Я приходжу й кажу: «Привіт, дядечку Джейку! Ми з тобою не бачились майже тридцять років. О, до речі, я хочу взяти кредит на три мільйони доларів. Чи не міг би ти стати поручителем?».

— Ну, це невідомо.

Я похитав головою:

— Я цілком впевнений. Як би там не було, я не надто позитивно до нього ставився. Останній наш контакт відбувся в день мого весілля. Він надіслав мені дві кавові ложечки в подарунок і записку зі словами «Три роки, шість місяців».

Деролл насупилася.

— Що це означає?

— Тоді я не знав. Зрозумів лише через три з половиною роки, коли моя дружина подала на розлучення.

— От дідько, — вигукнула Деролл, потім затулила рота рукою. — Вибачте.

— Не вибачайтеся. У мене була точнісінько така реакція. Отже, так. Гарна новина: кавові ложечки після розлучення залишилися в мене. Ось так от.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Я встав.

Деролл теж встала.

— Дістаньте для мене цього листа від власників трасту, — сказала вона.

— Я дістану цього листа, — я збрехав їй востаннє.

— Бажаю вам успіхів у написанні роману, — сказала вона, коли я виходив з кабінету. Я впевнений, що вона зовсім не хотіла завдати останнього удару в нирки, але все одно відчув, як лезо ножа проштрикує моє тіло.